

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)
21. července 2005 *

Ve věci C-515/03,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Finanzgericht Hamburg (Německo) ze dne 12. listopadu 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 9. prosince 2003, v řízení

Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH

proti

Hauptzollamt Hamburg-Jonas,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, J.-P. Puissechet (zpravodaj), S. von Bahr, J. Malenovský a U. Løhmus, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. března 2005,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH U. Schrömbgesem a O. Wenzlaffem, Rechtsanwälte,
- za Hauptzollamt Hamburg-Jonas M. Blaesingem, jako zmocněncem,
- za Komisi Evropských společenství G. Braunem, jako zmocněncem,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 25. května 2005,

vydává tento

Rozsudek

¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 17 odst. 3 nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná

prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 351, s. 1), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1384/95 ze dne 19. června 1995, co se týče zejména nezbytných úprav k provádění Dohody o zemědělství Uruguayského kola (Úř. věst. L 134, s. 14, dále jen „nařízení č. 3665/87“).

- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH (dále jen „Eichsfelder“) a Hauptzollamt Hamburg-Jonas (celní úřad Hamburg-Jonas, dále jen „Hauptzollamt“) ve věci vývozních náhrad týkajících se hovězího a telecího masa vyvezeného Eichsfelder z Německa do Polska.

Právní úprava

- 3 Podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 3665/87:

„Aniž by byla dotčena ustanovení článků 5 a 16, je výplata náhrady podmíněna předložením důkazu o tom, že produkty, pro které bylo přijato vývozní prohlášení, opustily v nezměněném stavu území Společenství nejpozději ve lhůtě šedesáti dnů od tohoto přijetí.“ (*neoficiální překlad*)

4 Článek 5 odst. 1 téhož nařízení stanoví:

„Výplata diferencované nebo nediferencované náhrady je podmíněna kromě toho, že produkt opustil celní území Společenství, tím, že byl produkt, s výjimkou případu, kdy zanikl v průběhu dopravy v důsledku případu vyšší moci, dovezen do třetí země, a případně do určené třetí země ve lhůtě dvanácti měsíců po datu přijetí vývozního prohlášení:

a) pokud existují vážné pochybnosti, pokud jde o skutečné určení produktu

nebo

b) pokud může být produkt zpětně dovezen do Společenství v důsledku rozdílu mezi výší náhrady uplatnitelné na vyvezený produkt a výší dovozního cla uplatnitelného na totožný produkt k datu přijetí vývozního prohlášení.

[...]

Ustanovení čl. 17 odst. 3 a článku 18 jsou uplatnitelná na případy uvedené [v] prvním pododstavci.

Mimoto mohou příslušné úřady členských států vyžadovat dodatečné důkazy, které mohou ke spokojenosti příslušných orgánů prokázat, že byl produkt skutečně uveden na trh v dovážející třetí zemi v nezměněném stavu.“ *(neoficiální překlad)*

- 5 Články 16 až 18 nařízení č. 3665/87 stanoví dodatečné podmínky pro produkty, za něž je vyplácena diferencovaná náhrada podle určení, zejména pokud jde o důkaz splnění formalit propuštění zboží ke spotřebě do dovážející třetí země.
- 6 Pokud se týká výplaty náhrady, článek 17 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Produkt musí být dovezen v nezměněném stavu do třetí země nebo jedné ze třetích zemí, pro kterou je náhrada stanovena, ve lhůtě dvanácti měsíců po datu přijetí vývozního prohlášení; mohou být nicméně poskytnuty dodatečné lhůty za podmínek stanovených v článku 47.

[...]

3. Produkt se považuje za dovezený, jestliže byly splněny celní formality propuštění ke spotřebě do třetí země.“ *(neoficiální překlad)*

- 7 Na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 3665/87 je příjemce v případě neoprávněné výplaty náhrady povinen vrátit neoprávněně obdržené částky, včetně jakékoli sankce uplatnitelné v souladu s odst. 1 prvním pododstavcem tohoto článku 11, zvýšené o úroky.

- 8 Podle článku 24 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“):

„Zboží, na jehož výrobě se podílely dvě nebo více zemí, pochází ze země, kde došlo k poslednímu podstatnému hospodářsky zdůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavených a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby.“

- 9 Článek 15 odst. 2 nařízení č. 3665/87, doplněný do tohoto nařízení nařízením Komise (ES) č. 313/97 ze dne 20. února 1997 (Úř. věst. L 51, s. 31), stanoví:

„Pokud se zjistí, že vyvezené produkty jsou dovezené zpět do Společenství:

- poté, co ve třetí zemi došlo k jejich zpracování nebo opracování, které nedosáhlo úrovně uvedené v článku 24 nařízení č. 2913/92

a

- platí pro ně snížená nebo nulová sazba dovozního cla ve srovnání s běžnou sazbou,

není přiznána žádná náhrada, nebo pokud byla náhrada vyplacena, je vývozcem na žádost členského státu, který ji vyplatil, vrácena.

Ustanovení tohoto odstavce se uplatní pouze na produkty vyvezené v nezměněném stavu uvedené v příloze V [mezi nimiž je hovězí a telecí maso]. V případě, že členské státy zjistí, že jiné produkty než produkty obsažené v příloze V představují nebezpečí odklonu obchodu, informují o tom Komisi v co možná nejkratších lhůtách.

[...]“ (*neoficiální překlad*)

- 10 Podle čl. 20 odst. 4 nařízení Komise (ES) č. 800/1999 ze dne 15. dubna 1999, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 102, s. 11; Zvl. vyd. 03/25, s. 129):

„[...], se náhrada považuje za neoprávněnou a musí být vrácena, pokud příslušné orgány zjistí, a to i po výplatě náhrady:

[...]

d) že produkty uvedené v příloze V jsou dovezené zpět do Společenství:

- poté, co ve třetí zemi došlo k jejich zpracování nebo opracování, které nedosáhlo úrovně uvedené v článku 24 nařízení (EHS) č. 2913/92, a

— platí pro ně snížená nebo nulová sazba dovozního cla ve srovnání s nepreferenční sazbou.

[...]"

11 Ustanovení uvedená ve dvou předcházejících bodech tohoto rozsudku nebyla v okamžiku sporu v původním řízení v platnosti.

12 Článek 146 odst. 1 celního kodexu stanoví:

„Do režimu pasivního zušlechťovacího styku nelze propustit zboží Společenství:

[...]

— jehož vývoz zakládá nárok na vývozní náhradu nebo na základě jehož vývozu mu je přiznávána jiná finanční výhoda v rámci společné zemědělské politiky.“

- 13 Článek 4 odst. 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. L 312, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 340), stanoví:

„Jednání, u nichž je prokazatelné, že jejich účelem je získání výhody v rozporu s cíli práva Společenství použitelného v daném případě umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání uvedené výhody, vedou k tomu, že se uvedená výhoda buď neudělí, nebo odejme.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 14 Eichsfelder vyvezla do Polska 20 134 kilogramů vykostěného hovězího a telecího masa. Dovoz zboží do Polska, které bylo prodáno společnosti Appelt GmbH, vedl k úhradě cla. Eichsfelder požádala Hauptzollamt o přiznání vývozní náhrady za toto zboží, přičemž jako důkaz o propuštění do volného oběhu v Polsku předložila fotokopii celního dokumentu ze dne 30. prosince 1995. Oznámením ze dne 1. února 1996 Hauptzollamt přiznal Eichsfelder diferencovanou vývozní náhradu ve výši 36 653,23 DEM.
- 15 Zboží bylo v Polsku zpracováno na rulády z vařeného masa a dále na základě smlouvy uzavřené dne 3. října 1995 mezi výrobcem těchto rulád a Appelt GmbH byly tyto rulády vyvezeny do Německa. Při dovozu do Společenství byla uhrazena běžná sazba cla. Následně bylo clo za maso, které bylo předtím dovezeno do Polska, na žádost výrobce rulád polským celním úřadem vráceno.

- 16 Opravným oznámením ze dne 27. října 1999 Hauptzollamt konstatoval, že podrobná šetření polských orgánů odhalila, že zboží, za něž byly vyplaceny vývozní náhrady, bylo po zpracování stanoveném ve smlouvě ze dne 3. října 1995 vyvezeno do Německa. Vzhledem k tomu, že Hauptzollamt usoudil, že uvedené zboží nebylo skutečně do Polska dovezeno, od Eichsfelder požadoval vrácení vývozní náhrady, kterou jí přiznal, ve výši 18 740,50 eur.
- 17 Eichsfelder proti tomuto rozhodnutí podala stížnost, která byla zamítnuta rozhodnutím Hauptzollamt ze dne 21. října 2002. Eichsfelder podala dne 26. listopadu 2002 proti tomuto posledně uvedenému rozhodnutí žalobu u Finanzgerichtg Hamburg.
- 18 U tohoto soudu Eichsfelder zejména uplatnila, že zboží, za něž byla vyplacena vývozní náhrada, bylo v Polsku podstatně opracováno ve smyslu článku 24 celního kodexu, a že tedy vznikl nárok na výplatu této náhrady bez ohledu na celní režim tohoto opracování. Tento nárok nemůže být zpochybněn ani v případě zpracování zboží v rámci zušlechťovacího styku se zpětným vývozem do Německa.
- 19 Hauptzollamt naopak u Finanzgerichtg Hamburg tvrdil, že různá stadia propuštění dotyčného zboží do volného oběhu, tedy vývoz do Polska, zpracování na rulády a poté vývoz do Německa s vrácením polského cla, měla být považována za zušlechťení stanovené již od uzavření smlouvy ze dne 3. října 1995. Zboží v procesu zušlechťování přitom nemůže být považováno za zboží, které je propuštěno do volného oběhu. Charakteristický znak vývozu tedy chybí, což zbavuje Eichsfelder nároku na náhradu, která jí byla přiznána.

- 20 Finanzgericht Hamburg se domnívá, že za okolností sporu v původním řízení, s ohledem na zpětný vývoz zboží do Společenství krátce po jeho dovozu do Polska a vrácení polského cla, není jisté, zda je možno připustit, že zboží bylo dovezeno do Polska, aby tam bylo propuštěno do oběhu. Je možné, že cíle vývozní náhrady nebylo dosaženo.
- 21 Rozdílné posouzení může vyplývat z okolností, že zboží, které bylo předmětem náhrady, bylo ve třetí zemi nezvratně a podstatně zpracováno nebo opracováno ve smyslu článku 24 celního kodexu. V tomto případě je možné mít za to, že zboží z důvodu tohoto zpracování nebo opracování jako takové zaniklo, čímž je znemožněn jeho protiprávní zpětný vývoz do Společenství. Tento výklad přijatý Soudním dvorem v rozsudku ze dne 17. října 2000, Roquette Frères (C-114/99, Recueil, s. I-8823) v souvislosti s nediferencovanými náhradami, je použitelný v projednávaném případě, v němž jde o spor týkající se diferencované náhrady.
- 22 Takový výklad je potvrzen tím, že poté, co nastaly okolnosti sporu v původním řízení, došlo k přijetí ustanovení, která výslovně stanoví, že je náhrada neoprávněná, pokud příslušné orgány jednak zjistí, že vyvezené produkty jsou zpětně dovezeny do Společenství, aniž by byly podstatně zpracovány nebo opracovány ve smyslu článku 24 celního kodexu, a jednak že pro tyto produkty platila snížená nebo nulová sazba dovozního cla ve srovnání s běžnou sazbou.
- 23 To je účelem čl. 15 odst. 2 nařízení č. 3665/87, ve znění nařízení č. 313/97, a čl. 20 odst. 4 písm. d) nařízení č. 800/1999. Vzhledem k tomu, že účelem těchto ustanovení je posílit ochranu finančních zájmů Společenství, není možné je nezohlednit při výkladu práva platného v době rozhodné z hlediska skutečností původního sporu.

Pokud by se uvedená ustanovení v tomto sporu uplatnila, nebylo by namístě vyžadovat vrácení vývozní náhrady, jelikož dotyčné zboží bylo v Polsku podstatně opracováno a bylo zpětně do Společenství dovezeno po vybrání běžné sazby dovozního cla.

- 24 Za tohoto stavu Finanzgerichtg Hamburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Má být čl. 17 odst. 3 nařízení (EHS) č. 3665/87 ve znění nařízení (ES) č. 1384/95 vykládán v tom smyslu, že je produkt považován za dovezený, jestliže je po splnění celních formalit propuštěn ke spotřebě do třetí země podstatně zpracován nebo opracován ve smyslu článku 24 nařízení (ES) č. 2913/92 a jestliže je následně zpětně vyvezen do Společenství s vrácením cla a platbou běžné sazby dovozního cla?“

K předběžné otázce

- 25 Svou otázkou se předkládající soud táže, zda podmínka získání diferencované vývozní náhrady uvedená v čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87, a sice splnění celních formalit propuštění dotyčného produktu ke spotřebě do třetí země určení, je splněna, pokud je tento produkt poté, co za něj bylo v této zemi zapláceno dovozní clo, v uvedené zemi podstatně zpracován nebo opracován ve smyslu článku 24 celního kodexu a následně je zpětně vyvezen do Společenství s vrácením cla vybraného v této zemi a platbou dovozního cla ve Společenství.

- 26 Cílem systému diferencovaných vývozních náhrad je otevřít nebo uchovat otevřené trhy třetích dotyčných zemí pro vývozy Společenství, přičemž diferenciací náhrad vychází ze záměru zohlednit charakteristiky vlastní každému dovoznímu trhu, na kterém hodlá Společenství působit (rozsudky ze dne 2. června 1976, Milch-, Fett- und Eier-Kontor, 125/75, Recueil, s. 771, bod 5; ze dne 11. července 1984, Dimex, 89/83, Recueil, s. 2815, bod 8, a ze dne 9. srpna 1994, Boterlux, C-347/93, Recueil, s. I-3933, bod 18).
- 27 Smysl existence systému diferencovaných náhrad by byl popřen, pokud by pro to, aby byla náhrada vyplacena ve vyšší sazbě, stačilo, aby bylo zboží pouze vyloženo, aniž by se dostalo na trh území určení. Z tohoto důvodu čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87 podmiňuje výplatu diferencované náhrady splněním celních formalit propuštění zboží ke spotřebě do třetí země, neboť splnění uvedených formalit v zásadě zajišťuje skutečný přístup na trh území určení (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Dimex, body 9 a 10).
- 28 Splnění celních formalit dovozu dotyčného produktu spočívá zejména v platbě uplatnitelného dovozního cla, která, pokud je osvědčena dovozními celními dokumenty, představuje záruku, že se produkt dostal do místa určení. To ostatně vyplývá ze sedmáctého bodu odůvodnění nařízení č. 800/99, které nebylo platné v době rozhodné z hlediska skutečností původního sporu, ale které v tomto ohledu pouze potvrzuje dosah požadavku splnění celních formalit propuštění zboží ke spotřebě stanoveného v čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87 (viz v tomto smyslu v souvislosti s potvrzeným dosahem některých ustanovení nařízení č. 800/99, výše uvedený rozsudek Roquette Frères, bod 20).
- 29 Nařízení č. 3665/87 stanoví, že se zvláštní požadavek uvedený v jeho čl. 17 odst. 3 může v určitých případech rovněž uplatnit na nediferencované náhrady. Ve svém čtvrtém bodě odůvodnění uvádí, že „některé vývozy mohou být zneužity; za účelem

zabránění takovým zneužitím je třeba v rámci těchto vývozů podmínit výplatu náhrady, kromě toho, že produkt opustil celní území Společenství, tím, že byl produkt dovezen do třetí země, a případně že byl skutečně v této třetí zemi uveden na trh". (*neoficiální překlad*)

30 Článek 5 odst. 1 uvedeného nařízení tak stanoví dva případy, ve kterých je výplata nediferencovaná náhrady jako výplata diferencovaná náhrady podmíněna splněním celních formalit propuštění dotyčného produktu ke spotřebě do třetí země určení:

— pokud existují vážné pochybnosti, pokud jde o skutečné určení produktu, a

— pokud může být produkt zpětně dovezen do Společenství v důsledku rozdílu mezi výší náhrady uplatnitelné na vyvezený produkt a výší dovozního cla uplatnitelného na totožný produkt k datu přijetí vývozního prohlášení.

31 Soudní dvůr, kterému byla předložena předběžná otázka týkající se výkladu čl. 5 odst. 1 nařízení č. 3665/87, rozhodl, že zneužití, které spočívá ve zpětném dovezení do Společenství předtím vyvezeného produktu neexistuje, pokud byl tento produkt podstatně a nezvratně zpracován ve smyslu článku 24 celního kodexu, přičemž došlo k jeho zániku jako takového a k vytvoření nového produktu náležejícího do jiné tarifní položky. Za takové situace nemůže být výplata vývozní náhrady podmíněna požadavkem příslušných orgánů členských států předložit dodatečné důkazy, které

by mohly prokázat, že produkt, který byl takto zpracován, byl skutečně v nezměněném stavu uveden na trh v třetí dovozní zemi (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Roquette Frères, body 18 až 21).

32 Soudní dvůr v tomto výkladu zohlednil článek 20 nařízení č. 800/99, přestože toto ustanovení vstoupilo v platnost až poté, co nastaly skutkové okolnosti sporu v původním řízení. Tento článek ve svém odstavci 4 zejména stanoví, že se náhrada považuje za neoprávněnou zejména, pokud je produkt dovezen zpět do Společenství, aniž by byl podstatně zpracován nebo opracován ve smyslu článku 24 celního kodexu. Soudní dvůr usoudil, že toto ustanovení umožňuje vyvrátit podezření ze zpětného dovozu do Společenství v důsledku skutečnosti, že produkt, za nějž byla vyplacena nediferencovaná náhrada, byl poté, co opustil celní území Společenství, takto opracován nebo zpracován (výše uvedený rozsudek Roquette Frères, bod 20).

33 Z předcházejících úvah vyplývá:

- že zboží, za nějž byla provedena platba cla při dovozu do třetí země určení, osvědčená dokumentem příslušných celních úřadů, je považováno za zboží dovezené do této země,

- že podstatné opracování nebo zpracování zboží ve smyslu článku 24 celního kodexu ve třetí zemi umožňuje prokázat, že toto zboží bylo využito ve třetí zemi, a že tak bylo skutečně uvedeno na trh území určení tím, že tam bylo propuštěno ke spotřebě,

— že takové opracování nebo zpracování tím, že způsobuje vytvoření nového produktu, vylučuje nebezpečí, uvedené v čl. 5 odst. 1 nařízení č. 3665/87, kterému se snaží zabránit čl. 17 odst. 3 téhož nařízení, neoprávněného zpětného dovozu původního zboží do Společenství, kterým dochází k porušení cíle sledovaného systémem náhrad bez ohledu na to, zda jsou náhrady diferencované či nediferencované.

34 Komise a Hauptzollamt nicméně uplatňují, že ve sporu v původním řízení bylo hovězí a telecí maso dovezené do Polska zpracováno a následně zpětně dovezeno do Společenství, přičemž bylo příslušnými polskými úřady vráceno dovozní clo. Toto vrácení prokazuje, že dovoz zboží v konečném výsledku nevedl ke splnění celních formalit a že zboží nebylo skutečně v Polsku propuštěno ke spotřebě. Strany výše uvedené smlouvy ze dne 3. října 1995 ve skutečnosti pod zástěrkou propuštění zboží ke spotřebě v Polsku zatajily skutečnost, že zboží bylo pasivně zušlechťováno, aby se vyhnuly uplatnění čl. 146 odst. 1 celního kodexu, podle kterého nemůže být zboží, za něž je vyplácena vývozní náhrada, předmětem pasivního zušlechťovacího styku.

35 Tuto argumentaci nelze přijmout, směřuje-li k tomu, aby prokázala, že vrácení dovozního cla zbavuje nárok na vývozní náhradu právního základu.

36 Jak to správně tvrdí Eichsfelder, žádné ustanovení nařízení č. 3665/87 totiž tuto analýzu nepodporuje. Pokud byly celní formalities propuštění ke spotřebě do třetí země, mezi nimiž se vyskytuje zejména platba dovozního cla, splněny, nemůže být zpochybňováno, že zboží bylo uvedeno na trh ve třetí zemi za cenových podmínek

na tomto trhu, které byly zohledněny při stanovení výše náhrady. Pokud by pozdější vrácení tohoto cla jinému hospodářskému subjektu než vývozci mělo za účinek to, že by byla vývozní náhrada zpětně zbavena právního základu, byl by vývozce v nejisté situaci, zpochybnitelné vzhledem k zásadě právní jistoty, a jeho nárok na náhradu by závisel na skutečnostech nebo na obchodních chováních, které nemůže ovlivnit.

37 Taková situace ale musí být odlišena od situace, kdy se vývozce sám na zneužití podílel.

38 V tomto ohledu čl. 4 odst. 3 nařízení č. 2988/95 uvádí, že „jednání, u nichž je prokazatelné, že jejich účelem je získání výhody v rozporu s cíli práva Společenství použitelného v daném případě umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání uvedené výhody, vedou k tomu, že se uvedená výhoda buď neudělí, nebo odejme“.

39 Mimoto Soudní dvůr již rozhodl, že důkaz o zneužití vyžaduje jednak souhrn objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených právní úpravou Společenství nebyl dosažen cíl sledovaný touto právní úpravou, a jednak subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z právní úpravy Společenství tím, že jsou uměle vytvořeny podmínky vyžadované pro její získání (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, Recueil, s. I-11569, body 52 a 53).

- 40 Předkládajícímu soudu přísluší, aby v souladu s důkazními pravidly vnitrostátního práva ověřil, není-li tím narušena účinnost práva Společenství, zda jsou ve sporu v původním řízení naplněny základní prvky takového zneužití.
- 41 V důsledku toho je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že podmínka získání diferencované vývozní náhrady uvedená v čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87, a sice splnění celních formalit propuštění dotyčného produktu ke spotřebě do třetí země určení, je splněna, jestliže je tento produkt, poté, co za něj bylo v této zemi zapláceno dovozní clo, v uvedené zemi podstatně zpracován nebo opracován ve smyslu článku 24 celního kodexu, i když je produkt vzniklý z tohoto zpracování nebo opracování následně zpětně vyvezen do Společenství s vrácením cla vybraného v této zemi a platbou dovozního cla ve Společenství.
- 42 Za takových okolností může být vrácení vývozní náhrady přesto vyžadováno, pokud má vnitrostátní soud za to, že je podán důkaz o zneužití, k němuž došlo na straně vývozce, v souladu s pravidly vnitrostátního práva.

K nákladům řízení

- 43 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Podmínka získání diferencované vývozní náhrady uvedená v čl. 17 odst. 3 nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1384/95 ze dne 19. června 1995, co se týče zejména nezbytných úprav k provádění Dohody o zemědělství Uruguayského kola, a sice splnění celních formalit propuštění dotyčného produktu ke spotřebě do třetí země určení, je splněna, jestliže je tento produkt, poté, co za něj bylo v této zemi zapláceno dovozní clo, v uvedené zemi podstatně zpracován nebo opracován ve smyslu článku 24 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, i když je produkt vzniklý z tohoto zpracování nebo opracování následně zpětně vyvezen do Společenství s vrácením cla vybraného v této zemi a platbou dovozního cla ve Společenství.

Za takových okolností může být vrácení vývozní náhrady přesto vyžadováno, pokud má vnitrostátní soud za to, že je podán důkaz o zneužití, k němuž došlo na straně vývozce, v souladu s pravidly vnitrostátního práva.

Podpisy.